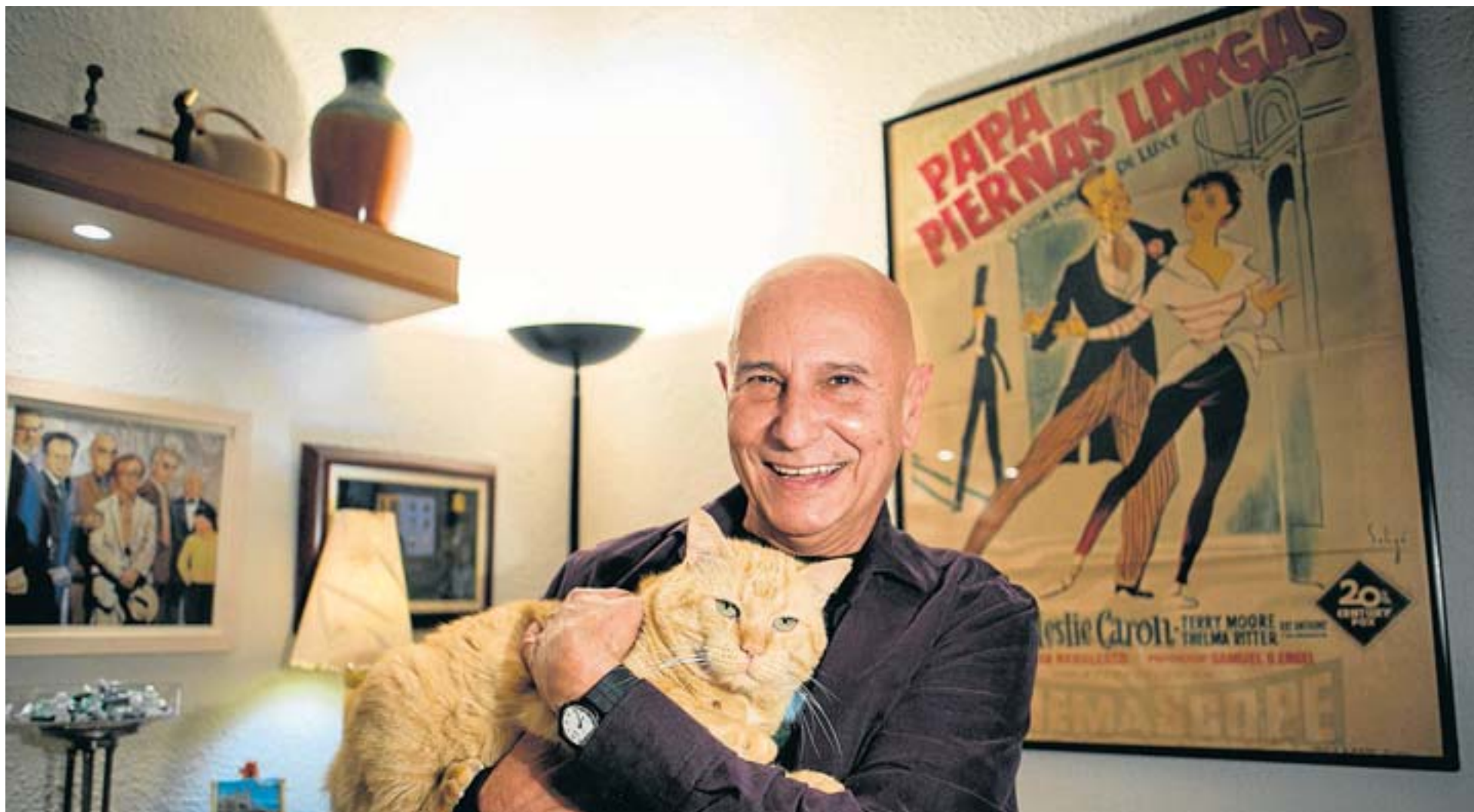

RETRATS DEL NATURAL
CARLES MIR ANDREU
 COMENTARISTA CINEMATogràFIC

(84)

CRISTINA CALDERER

No diguis que va ser un somni

TONI VALL
 BARCELONA

“**A** Carles Mir Andreu, *por su ayuda*” és la dedicatòria que Terenci Moix va escollir per encapçalar *No digas que fue un sueño*. És un llibre especial, que el Terenci va escriure després d'uns anys d'inactivitat literària i de crisi personal i sentimental. Sempre m'ha agradat aquesta dedicatòria i també la bonica història d'amistat i confiança que té al darrere. Conec el Carles des de fa molts anys i tinc ganes que me l'expliqui de viva veu. Aquesta i totes les que li vingui de gust, esclar.

Els va presentar Romà Gubern al vell Hotel Oriente de la Rambla. “Segur que us enteneu bé”, li va etzibar a cau d'orella. I així va ser. Una temporada de relació sentimental i una amistat que va durar per sempre. El Carles li va treure al Terenci la *depre* de sobre. El feia pujar a la seva moto i se l'enduïa a les festes, presentacions i vernissatges diversos que havia abandonat per passar el dol d'un amarg desengany amorós. També havia deixat d'escriure, i un dia va decidir recordar-l'hi i li va deixar anar: “Però escolta, tu no eres escriptor?” Una sàvia provocació que va entomar al vol per donar a llum el llibre

que li va fer guanyar el premi Planeta l'any 1986. Salta a la vista que la dedicatòria és d'allò més lògica.

Si alguna passió va estrènyer els llaços i els afectes amb el Terenci va ser, sens dubte, el cine. El Carles és, des de ben petit, un mitòman de primera categoria, un fanàtic del Hollywood clàssic, el tecnicolor, les grans dives, els amors enterbolits pel fum d'una cigarreta. De fet, ho porta a l'ADN des del precís moment del seu naixement. La seva mare va trencar aigües al cine Astoria en plena projecció d'*El solter i la menor* (1947), amb Cary Grant, Myrna Loy i Shirley Temple. Fins i tot per treure el cap en aquest món s'ha de tenir una mica d'estil. El seu primer mite va ser Marilyn, la rossa que es va cruspí amb patates el cine americà dels anys cinquanta, les corbes que van fonamentar milions de cinefílies. També li encantava un mite més patri com Marisol, la nena prodigi per excel·lència del cine espanyol, amb qui, per cert, comparteix any de naixement, el 1948. Als tretze anys Marisol va visitar Sitges per l'estrena de *Tómbola* i el Carles, que era a la platja, va arrencar a córrer per veure-la en persona. Mitomania preadolescent en estat pur.

Als vuit anys volia anar a veure *La dona i el monstre* però la seva cosina el va convèncer per optar per *Cantant sota la pluja*. Va ser tot un

Orígens
 La seva mare va trencar aigües al cine Astoria en plena projecció

Passió
 Ha vist '2001: Una odissea de l'espai' fins a 18 vegades en una pantalla gran

descobriment, l'esplendorós musical, i en vindrien molts més. Les grans estrenes i els programes dobles en cines de barri, veure *Els 400 cops* i descobrir que existia una altra mena de cinema, colar-se en pel·lícules “no aptes”, diumenges amb sessions contínues de fins a quatre pel·lícules, l'art i assaig dels anys seixanta i, per descomptat, *2001: Una odissea de l'espai*, de Stanley Kubrick, que ha vist en pantalla gran fins a divuit vegades!!! Moltes emocions vinculades a un art que mai l'abandonarà.

Periodista d'ofici

Per condicionants familiars estudia dret però seran les lletres i el periodisme el que el capturarà aviat. Als vint-i-pocs anys entra a treballar a *Pronto* com a redactor i, només faltaria, s'especialitza de premsa a escriure de cine i música. D'aquella època destaca per sobre de tot un viatge amb quatre amics a l'Índia per carretera. 23.000 quilòmetres de camí iniciàtic, aventura i espiritualitat. I contribució decisiva a sortir de l'armari, a assumir l'homosexualitat amb tota naturalitat. Coincideix llavors amb un moment d'ebullició de Barcelona. La ciutat nocturna i canalla d'Ocaña i Nazario, del Barri Xino, dels bars de perdició i divertiment i la lluita tenaç pels drets civils. Manté la feina a *Pronto*, aquest cop com a responsable de l'arxiu, i des-

prés entrarà a *Lecturas*, on durant molts anys escriurà la informació i la crítica de cinema.

L'aventura de la seva vida –“El millor que he fet”– arriba el 1989 quan es decideix a obrir el Caos Mil, un bar petit i acollidor al carrer Berlinès. “Un bar en sessió contínua des de les 18.30 de la tarda”, hi ha imprès a l'adhesiu que em regala. El reforma, el decora amb cartells i fotos de cine i cada nit hi oficia les copes fins a la matinada. El Carles, disciplinat arxiver de records, m'ensenya àlbums amb fotos, papers, postals i memòria dels sis anys d'història del bar. Festes, aniversaris, celebracions cinèfiles, vetllades interminables amb Jordi Cadena, els germans Herralde, Oriol Regàs, Pau Riba, Charo López, Enrique Vila-Matas, el Terenci i un llarg etcètera. Alguna cosa així com un continuador de l'esperit orfe de Bocaccio. Després, acabada l'etapa Caos Mil, trasllada la seva experiència al darrere i al davant de la barra del Zanzíbar i el Margarita Blue fins que el 2001 li proposen presentar un cicle de *spaghetti western* a Barcelona Televisió.

Allà continua avui, comentant les estrenes i presentant un programa ja clàssic de la graella televisiva: *Barcelona i acció*, tots els diumenges a la nit. El seu fraseig i entonació inconfusibles transmeten tranquil·litat, la serenor de mil clàssics que algun dia van ser un somni. —